

Mas contra Guardans

JOAN TÀPIA

eldebat.cat 13/01/2009

Quan Artur Mas va parlar de la Casa Gran del Catalanisme va llançar un missatge doble. Per una part, Casa Gran vol dir un partit ampli, obert i amb finestres i personalitats variades. Com el de Pujol, Trias Fargas i Roca, la CDC dels èxits, on al final només manava un. Per l'altra, en emmarcar el projecte en el dret a decidir i la sobirania indicava que li agradaria caure en la temptació d'un partit ideològicament nacionalista.

Ahir, amb l'entronització com a número u de la llista europea de Ramón Tremosa, un combatiu soberanista, partidari del concert econòmic i que va estar en contra de l'Estatut, Mas va deixar clar que sustenta l'opció dels que li envolten -Felip Puig i el jove "pinyol"- de fer una oferta ideològicament nacionalista. I de mirar l'electorat d'Esquerra Republicana de Catalunya. És una opció legítima, però em temo que perdedora.

Primer per ignorar la realitat europea. Pujol ja va cometre aquest error quan, gairebé al final i per raons partidàries, va substituir Carles Gasoliba, un veterà eurodiputat amb multitud de relacions a Europa, per Pere Esteve, un dirigent de CDC que volia allunyar perquè el creia radicalitzat. Ara Mas fa quelcom semblant. Prescindeix d'Ignasi Guardans i oblida tant la seva tasca a Brussel·les com el gran impacte que la seva valenta actitud contra l'obsessió "seguritària" als aeroports ha tingut segons l'opinió pública. Ara no s'allunya ningú, es vol indicar una inflexió ideològica de CDC. Perillós. Quan un partit ha invertit en una persona, i aquesta ho ha fet raonablement bé, si no repeteix l'aposta és que hi ha favoritisme, nerviosisme i desorientació.

A més Guardans, nét de Francesc Cambó i incorporat en les llistes de CDC per Roca (es va retirar de Madrid en el 2004 per incompatibilitat amb el PP aznarista que es creia continuaria manant), encarna una posició liberal de centre-dreta, que sempre va ser present en la CDC que va governar i que ningú no es pot pensar que cobreixen Fernandez Teixidó i David Madí.

És possible que CDC pensi que guanyarà vots -els que van anar a ERC en les catalanes del 2002 i en les espanyoles del 2004- accentuant la seva sobirania. Però s'equivoquen. El "boom" d'ERC en aquells dos anys no va ser per independentista sinó perquè era un partit de protesta que encarnava millor que ningú l'aversion de l'electorat català a l'Aznar de la segona legislatura. Perquè era la forma més clara de votar contra Aznar. I potser de castigar els dirigents de CDC (no precisament Guardans) que estaven fascinats per l'eficàcia del PP (entre ells alguns joves del "pinyol").

No crec que Artur Mas sigui més nacionalista que Pujol. Pujol, íntimament soberanista, sabia que per guanyar necessitava un partit una mica olla que sumés corrents, ambicions i personalitats diverses i fins i tot contràries. Per això va fitxar Roca en plena clandestinitat, es va fusionar amb Trias Fargas quan va poder i va absorbir l'Hortalà d'ERC. I no ho va fer amb Unió perquè aquesta no es va deixar.

És curiós que Artur Mas, preparat i treballador, cregui que CDC pot arrossegar sense pescar en terrenys intermedis com feia Pujol. Només amb nacionalisme. És com si Montilla rellevés Castells, Nadal, Maragall, Tura i Geli -amb els quals ha de tenir alguns problemes- i els substituís

per Manuela de Madre, Mique Iceta, Pepe Zaragoza, Manel Bustos i Celestino Corbacho. Potser estaria mes còmode, però el PSC deixaria de ser el que és -un partit divers i una mica atrapa-tot- com era CDC.

Pot un partit ideològicament nacionalista guanyar eleccions a Catalunya? Crec que no. Com tampoc no podria un partit més ideològicament socialista que pragmàticament socialdemòcrata.